

ÖT KIRÁLYSÁG

A LATOR LOVAG

A Titokföldre bestsellerszerzője

Brandon Mull

Brandon Mull

Második könyv

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

1.

FEJEZET

ÖNJÁRGÁNY

COLE-NAK NEM TÚNT FEL AZONNAL, hogy az önjárgány a szokásosnál gyorsabban megy. Mira, Jace, Tücsök és Joe röviddel napszállta után elaludt. Cole viszont a sötétség és az önjárgányt húzó hatalmas, négy lábú téglá ritmikus dobogása ellenére sem tudott kelőn ellazulni az alváshoz.

Elloweerbe vezető útjuk már több napja tartott. Mira olyan izgatott volt, hogy találkozhat a testvérével, hogy Cole-nak az is megfordult a fejében, a lány talán elfelejti, hogy Honor élete veszélyben forog. Tücsök csendes, békés volt, nem beszélt sokat, csak válaszolt, ha direkt őt szólították meg. Joe az idő nagy részében az úton lefelkelő lehetséges veszélyekre koncentrált. Jace minden nappal egyre izgágább és morcosabb lett. Cole nem is hibáztatta ezért.

Az utazásuk körülményei segítettek megmagyarázni Cole aktuális álmatlanságát: túl sok időt töltött az önjárgányba zárva, alig mozgott, és elbóbiskolhatott,

amikor csak kedve szottyant. A nappalok és az éjszákak egybefolytak, így nehéz volt fenntartani a rendes napi rutint.

Amint Cole ott ült a sötétben, a többiek meg aludtak körülötte, végiggondolta helyzetének komolyságát. Pár héttel azelőttig a hatodikosok normális életét élte az arizonai Mesában. Aztán halloweenkor egy környékbeli kísértetházba tett látogatásuk nyomán barátaival együtt a Peremvidéken kötött ki, egy rejtélyes birodalomban, amely őt, saját varázsformákkal rendelkező királyságból áll. Ha a másik világban ragadás még nem lett volna elég szörnyű, az összes gyereket az érkezésük pillanatában rabszolgaként jelölték meg.

Miután Cole kudarcot vallott a kiszabadításukban, el is választották a többiektől, amikor eladták az Égi Fosztogatóknak, egy kincsvadász csoportnak, akik az égen található, veszélyes várakból szereznek értékes holmit. Cole-nak fogalma sem volt, hova kerültek arizonai társai, köztük a legjobb barátja, Dalton, és Jenna, akiért évek óta odavolt. Annyit tudott, hogy valahol az őt királyságban vannak, és eltökélte, hogy kiszabadítja őket. De néha már az is lehetetlennek tűnt, hogy egyáltalán rájuk találjon.

Cole számára az egyetlen örömteli dolog az volt, hogy új barátokat szerzett a Peremvidéken; köztük volt Jace, Tücsök és Mira, akikkel együtt szökött meg az Égi Fosztogatóktól. Joe azért jött, hogy a veszélyre figyelmeztesse Mirát, és később ő is csatlakozott hozzájuk. Cole úgy vélte, fontos, hogy Mirával tartson. A lánynak egész Elloweerben voltak kapcsolatai, így egyszerűbben utazhattak, és talán többet megtudhat a barátai hollétéről is. Természetesen mindeközben számtalan veszéllyel kellett szembenézniük, hiszen Mira egy hihetetlenül

nagy hatalmú, gonosz uralkodó elől menekült, aki történetesen az apja, a Legfőbb Teremtő, aki Magasságos Királynak kiáltotta ki magát. Egyszer már ellopta Mira erejét, és most újra meg akarta kaparintani. Mivel Cole a saját szemével látta, mire képes ez az erő, meg tudta érteni, miért.

Amióta a Peremvidékre érkezett, Cole már többször is táncolt a halállal: amikor légvárakat fosztogatott, amikor megszökött Skyportból, vagy amikor egy varázsképességű gyermek által létrehozott, álomszerű vidéken kellett keresztülverekednie magát. És előre láthatóan a veszélyek távolról sem értek véget. Vajon még hány majdnem halálos kalandot élhet túl?

Az otthona, úgy érezte, millió mérföldnyire van, és a valóságos távolság valószínűleg még több volt. Minden jel arra utalt, hogy a Peremvidék egy teljesen külön univerzumban létezik.

De Cole most itt volt Sambriában, az öt királyság egyikében, és tudta, ez egyhamar nem fog változni, így csak annyit tehetett, hogy a következő céljukra koncentrált.

Mira édesanyja a teremtő tehetsége segítségével egy csillagot helyezett az égre Honor fölé, ami azt jelentette, hogy Mira nővére veszélyben van, de ennél többet nem tudtak. Nem is olyan régen Mira ereje kézzelfogható formát öltött, és legyőzése közben kis híján otthagyták a fogukat. Vajon most is hasonló küzdelem vár rájuk? Fogalmuk sem volt, milyen veszély fenyegeti Honort, de Mira elszánta magát, hogy megmenti a nővérét.

Bertram, az önjárgány kocsisa előregörnyedve ült a padján, szemét a földre szegezve, idős vonásain semmilyen értelem nem tükröződött. Mivel teremtés által kreált hasonmás volt, nem volt szüksége alvásra, de nem arra tervezték, hogy jó társaság legyen. Időnként

hasznos információkat osztott meg az útvonalukról, például úgy vélte, másnap reggelre elérik Elloweer határát.

Az önjárgány többnyire kényelmesen haladt, így amikor egymás után kétszer is nagyot döccent, Cole felfigyelt rá. A poroszkáló téglaklip-klop hangjai gyorsabbnak hangzottak, mint addig. Aztán a baktatás ritmusa ügetésbe váltott, és az önjárgány még inkább felgyorsult. A járművük sem állat, sem gép nem volt, teremtők gyártották. Soha nem fáradt el, de soha nem ment gyorsan sem. Cole megkocogtatta Bertram vállát.

– Miért gyorsulunk ennyire?

Az öregember ránézett, de a szája remegett, és az egyik szeme is rángatózott. Általában csak azért beszélt, hogy az előttük álló útról nyilatkozzon, vagy hogy biztosítson róla mindenkit, akit érdekelt, hogy épp nyaralni viszi az unokahúgát és az unokaöccseit. Bár a feleletei nem mindig kapcsolódtak a kérdéshez, eddig még mindig válaszolt.

– Srácok! – kiáltott fel Cole. – Valami nem stimmel!

Joe lágy horkolása hirtelen abbamaradt. Hunyorogva pillantott Cole-ra.

– Fut a járgányunk?

– Igen – mondta Cole. – Bertram meg nem szól egy szót sem.

Az idős hasonmás fájdalmas arcot vágott, és egyik keze időnként ökölbe szorult. Joe sietve megrázta Mirát és Jace-t.

– Ébredjetek!

Tücsök hirtelen ijedséggel ült fel.

– Mi történik? – kérdezte.

A téglasebessége már dobogó vágatává gyorsult. Az önjárgány recsegett-ropogott, majd egy nagyobb úthibán úgy ugratott át, hogy Cole-nak belesajdult a gerince.

Jace elővette az aranykötelét, egy mágikus eszközt, amit még akkor szerzett, amikor az Égi Fosztogatóknak dolgozott. Mira az Ugrókardjáért nyúlt, amit barátjuk, Liam készített neki, mielőtt visszatért volna Sambria Teremtő Nagymesteréhez.

Joe határozottan felpofozta Bertramot.

– Bertram! Lassíts! Állítsd meg az önjárgányt!

– Álljunk meg, Bertram! – követelte Mira is.

Bertram arca eltorzult, ajka felhúzódott, csikorgatta a fogát, az állán pedig végigcsorgott a nyála.

– Állítsd meg a kocsit, Bertram! – ismételte Joe. – Most azonnal!

Bertram önmagát hintáztatva nagyot sikoltott. A nyomorult, kétségbeesett kiáltás pánikot keltett Cole-ban. Mégis mi vihette rá a nyugodt természetű hasonmást ilyen viselkedésre?

Lassulás helyett közben csak még jobban száguldottak.

– Nem kéne lelépnünk innen? – kérdezte Tücsök, és felvette elloweeri gyűrűjét, ami által láthatóvá vált félig áttetsző két szárnya és szöcskeszerű lába.

– És mi lesz a cuccainkkal? – vetette fel Jace.

– Ti menjetek! – rendelkezett Joe. – Használjátok a tárgyaitokat, hogy puhán landoljatok. Én maradok, hogy megnézzem, hová...

Utasításai félbemaradtak, mert az önjárgány hirtelen felemelkedett a levegőbe. Egy pillanatra megszűnt a gravitáció. Cole és a többiek is lebegtek, de mind nagy robajjal zuhantak le, amikor az önjárgány viharos erővel földet ért, és élesen előredőlve indult neki egy meredek lejtőnek.

Cole a hátára esett, Tücsök pedig rápottyant. Az önjárgány rázkódott, ahogy irányíthatatlanul ugrált lefelé.

Még mielőtt Cole felülhetett volna, a kocsijuk ismét a levegőben kötött ki, és élesen jobbra dőlt.

Jace aranykötele hirtelen megnyúlt, és bonyolult minitát leírva, cikcakkban végigszaladt a kocsiiban. Az önjárgány az oldalára borulva ért földet, és vadul tovább bukfencezett, míg Cole és barátai a hosszúra nyúlt, rugalmas aranykötélen ringatóztak. A jókora gubanc kipányvázta őket, így nem csapódtak neki a kocsi belsőjének. Cole-nak fogalma sem volt, milyen irányba tartanak, amint a kötélnek bukácsolt, az önjárgány pedig forgott és darabokra tört körülötte.

Az önjárgány végül fejfelé állt meg. Egy pillanatig az utasai pókhálóba ragadt bogarakként lógtak a levegőben. A hatalmas csattanást követő csend és mozdulatlanság dermesztő volt. Majd a kötél meglazult, és mindenki lehuppant a plafonra. Cole-nak minden tagja sajgott, és kótyagos is volt.

– Ki innen! – sürgette őket Joe suttogva. – Támadás ért minket, és még nincs vége. Nem maradhatunk itt.

Az önjárgány egyik roncsolt oldalán leszakadt az ajtó. Tücsök kibújt rajta, bele a sötétségbe. Jace a szokásos méretére vette vissza a kötélét, és ő is kimászott. Mira volt a következő, majd Cole és végül Joe.

Az önjárgány egy sáros vízmosással tarkított szurdokban landolt, ami felett híd ívelt át. A halovány holdfényben látszott, hogy mindkét oldalán meredek, bokros part húzódik, a középen csörgedező patak pedig olyan keskeny volt, hogy át lehetett lépni. A szurdok alján heverő sziklák, ágak és alaktalan fadarabok viszont arra engedtek következtetni, hogy a patak időnként bővizűbb, mint jelenleg.

Cole mélyet szippantott az éjszakai levegőből. Határozottan jobb volt, mint hat, szorosan összezárt ember

kipárolgásai nap mint nap. Amióta elindultak Ello-weerbe, csak mosdószünet alkalmával szállt ki a kocsiból, illetve ha elvétve megálltak enni egy út menti fogadóban.

Jace ujját a szájára téve mutatott a szurdok tetejére. A lejtőn két csuklyás, páncélos alak ereszkedett le épp. Az egyikük egy óriási dzsungelmacskafélén ült, a másik meg valami olyan lényen lovagolt, ami tekergő rongyokból álló kupacnak tűnt. Bár a hátasok nagyok és félelmetesek voltak, kifogástalan kecsességgel siklottak le a lejtőn.

Cole a lélegzetét visszafojtva lapított. Az utóbbi pár nap eseménytelenül telt, de tudta, hogy Mira apja fejedelmeket küldött utánuk. Amikor Mira legyőzte a Fenevadat, egy hasonmás szörnyeteget, és ezáltal visszaszerezte a teremtoerejét, a Legfőbb Teremtő elvesztette minden kapcsolatát a lopott képességekkel. Mivel a többi lányától rabolt erő is egyre halványult, a Legfőbb Teremtő minden bizonnyal pánikba esett.

A vészjósló idegenek sem légiósokra, sem a városi őrség tagjaira nem hasonlítottak. Lehet, hogy Kényszerítők? Cole-t már többször figyelmeztették a Legfőbb Teremtő titkos rendőrségére, de nem tudhatta, hogy a lovasok közülük tartoznak-e. Bárkik voltak is, már a látványuktól kirázta a hideg. Ezen a vidéken, ahol a valóságot simán másmilyenre tudták formálni, megtanulta már elfogadni a lehetetlent, de ettől még nem örült neki, hogy megpróbálják levadászni.

Anélkül, hogy összebeszéltek volna, a kis csoport tagjai különböző irányokba indultak: Tücsök bekúszott egy kidőlt fa mögé, Mira leguggolt egy bokornál, míg Jace egy sziklahalom mögötti árnyékba veszett bele. Joe visszabújt a sérült önjárgányba. Cole a kocsni másik

oldalára mászott, hogy elrejtőzzön a közeledő alakok elől, viszont azért szemmel tarthassa őket. A két idegen látványosan nem törődött vele, hogy észreveszik-e őket. Cole ráébredt, valószínűleg abban a hitben élnek, hogy a balesetben az önjárgány minden utasa vagy meghalt, vagy legalábbis súlyosan megsérült. Jace aranykötele nélkül igazuk is lett volna.

Cole mérlegelte, előkeresse-e az Ugrókardját a kocsiból. Harc készülődött, így nem volt kellemes fegyverte lennek lenni. De aggódott, hogy esetleg zajt csap, és ezzel odalesz a meglepetés ereje. A két alak már csaknem leért a szurdok aljára.

Cole hunyorogva próbált rájönni, mi is lehet a tekergő rongyok összevisszasága. A rongyállat szakadt ruhafoszlányokon siklott, inkább lebegett a föld felett, mintsem járt. Noha nem volt masszív, és kivehető alakja sem volt, úgy tűnt, minden nehézség nélkül elbírja lovasát.

Joe odaosont Cole mellé, és némán a kezébe nyomta az Ugrókardját.

– Maradj lent, ha tudsz – suttogta a fülébe, miközben feltartott egy íjat. A teremtett fegyvert, ami magától gondoskodott a nyilakról, ahányszor csak felhúzták, Cole egy légvárból hozta el. – Ezt kölcsönveszem. Az a legfontosabb, hogy Mirát elvigyük innen.

Az íjjal a kezében Joe odébb lopakodott az önjárgány roncsától, átlépett a kis patakon, és fedezékbe vonult egy magas bokor mögé.

Cole továbbra is lapítva figyelte az idegeneket, akik már a szurdok alján poroszkáltak. Egyenesen az önjárgány felé tartottak. Hát persze! Át akarták kutatni a roncsot! Miért is nem keresett magának másik rejtékhelyet?

A felborult kocsit továbbra is fedezéknek használva Cole lassan, guggolva hátrált, és Ugrókardját

készenlétben tartotta. Ha kiszúrják az idegenek, arra gondolt, hogy a karddal felmenekülhet előlük a domboldalra. Esetleg el tudná őket csalni a többiektől. Az Ugrókard révén talán gyorsabb lehet náluk, még a furcsa hatásokat figyelembe véve is.

Az egyik lábával belelépett a patakba. A loccsanó hang hallatán Cole megdermedt.

A nagymacskaféle dühösen morrantott. Cole a fogát csikorgatva összerázkódott. Az önjárgány másik oldalán látta, hogy Tücsök az égbe emelkedik, túlméretezett szitakötőszárnya sziporkázott a holdfényben. Szóval Tücsköt észrevették.

Cole oldalra húzódott, és így pont látta, amint Jace aranykötele a dzsungelmacska lovasa köré fonódik. A kötél magasra felrántotta a páncélos alakot, majd hozzávágta egy sziklás részhez a patak medrében. A csattanás messzire visszhangzott.

A rongyszörny Jace felé indult. Mira kiugrott búvóhelyéről, Ugrókardja segítségével repült a levegőben. Pengéje beleszállt a rongyszörny lovasának oldalába, és letaszította a földre, de a páncélját nem ütötte át. Mira a közeli patakmederben botladozott, kardja kiesett a markából.

A hatalmas vadmacska Mirát vette célba. Cole az állat elé irányítva a kardját elkiáltotta magát:

– Oda!

A kard vízszintesen, alacsonyan repítette Cole-t, a lába szinte hozzáért a szurdokmederhez. Épp, amint a nagymacska Mirára vetette magát, Cole az érkezés lendületével belemártotta pengéjét az állat bordái közé. Az Ugrókard lelassított közvetlenül a cél előtt, de Cole még így is mélyen átszúrta a vadmacskát, és ő maga is nekiütközött a szőrös, izmos testnek. Visszapattanva

megpördült a levegőben, és amikor végül fájdalmasan földet ért, kifecamította a vállát, és felhorzsolta a lábát.

A vadmacska vadul fújva, kitekeredve próbálta kiszedni a kardot az oldalából, de közben egy nyíl csapódott a nyakába.

– Buzogány, támadj! – kiáltotta el magát Mira az állatra mutatva.

Az összezúzott fa recsegő-ropogó hangjaitól kísérve a Teremtő Buzogánya kizúgott az önjárgány roncsai közül. A fegyver egy központi gyűrűhöz súlyos láncokkal kapcsolódó, hat darab nehéz vasgolyóból állt, és most a vadmacskát támadta. Miközben köré csavarodott, ütlegette is az állatot, amíg végül lecövekelte két lábát – a nagymacska a hátára esett, és fújva-morogva igyekezett szabadulni.

A páncélos lovas, akit Mira lökött le hátasáról, talpra kecmertget, egy kétélű harci bárdot szorongatva. Fegyverét magasba tartva Cole felé csörtetett. Cole behajlította a lábát, hogy el tudjon rugaszkodni a súlyos csapás elől. Ám mielőtt erre sor került volna, az aranykötél összekapta a támadó két lábát, és a bokájánál fogva felrántotta a levegőbe, majd hozzácsapta egy jókora sziklához a szurdok másik oldalán. Az óriási vadmacskára közben folyamatosan hullottak a nyilak, amíg végül nem mozdult többet.

Jace rácsapott a rongyszörnyre is párszor, de az aranykötél csak áthatolt a lényen, nem tudott semmit megragadni. A támadástól viszont a szakadt foszlányhalom akcióba lendült. Egy pillanatig helyben pörgött, majd nekicsapódott Cole-nak, de nem tett benne több kárt, mint ha egy adag mosni való ruhát dobtak volna rá.

Cole odament a vadmacskához, hogy kiszedje belőle a kardját. Ide-oda mozgatva sikerült kihúznia a pengét, majd megtörölte az állat szőrében.

Hangos nyerítésre lettek figyelmesek, ami a szurdok tetejéről, a híd mellől jött. Cole még pont időben nézett fel, hogy lássa, amint egy mén felágaskodik. A lovasa lecsusszant róla, majd mindkét sziluett eltűnt a szemük elől.

Tücsök verdeső szárnyával Mira mellett szállt le. Leguggolva felsegítette a lányt. A rongyszörny közben függén elsiklott a kis patak mentén, sodrásiránnyal szemben.

Joe odarohant hozzájuk, kezében lövésre készen feszült az íj a nyállal.

– Mira, kapjuk el azt a lovast! – mutatott a szurdok teteje felé.

– Buzogány, támadj! – adta ki az utasítást Mira.

A láncok és golyók csomója eleresztette a legyőzött vadmacskát, és felszágulott az emelkedőn, de odafent megtorpant.

– Buzogány, támadj! – ismételte Mira, abba az irányba mutatva, amerre az idegen ment.

A buzogány csak lebegett, semmiféle támadókedvet nem mutatott.

– Próbálok elképzelni a lovast – mondta Mira –, de odébb ment, mielőtt igazán szemügyre vehettem volna. Azt hiszem, csak úgy működik, ha látom is a célpontot. Felmenjek?

– Ne! – felelte Joe csendesesen. – Nem éri meg a kockázatot. Arra nem tudsz parancsot adni a buzogánynak, hogy csapjon le bármire, ami kellő távolságon belül van odafent?

– Ez nem harci kutya. Én is kellek hozzá, hogy irányítsam.

Joe bólintott.

– Én eltaláltam a lovat egy nyállal, de nem tudom, mennyire súlyos a sérülése. Nem engedhetjük, hogy meglépjön, hiszen erősítést hívhat. Utána kell mennem.

– Hogy érték el vajon, hogy megbolonduljon az önjárgányunk? – vetette fel Tücsök.

– Valahogy átformálták a teremtetést – vélte Jace.

– De hát Declan csinálta nekünk – mormolta Mira. – Nem semmi teremtetőnek kell ahhoz lenni, hogy belebábráljanak egy Teremtő Nagymester munkájába.

– Esetleg lehetett a teremtetőbűbáj – jegyezte meg Cole.

– Ha a teremtetőbűbajosok manipulálni tudják magát a teremtetőerőt is, ki tudja, mi mindenre képesek még?

– Ők formálták át Mira erejét is a Fenevaddá – tette hozzá Tücsök. – Miért ne tudnának változtatni egy hasonmáson?

– Akármire képesek is, ezek a katonák sem voltak hétköznapiak – állapította meg Joe. – Épp most találkoztatok a Kényszerítőkkal. Az egyikük pedig szökésben van. Ezt nem hagyhatom. Valószínűleg nem fordul a légióhoz vagy más hivatalos szervhez, de lehetnek társai a közelben.

– Ezek szerint különválunk? – kérdezte Jace.

– Legalábbis egy időre – válaszolta Joe.

– Mi megyünk tovább a tervezett úton? – érdeklődött Tücsök.

– Igen, az Carthage-be visz titeket, ami Sambria és Elloweer határán fekszik – bólintott Joe. – Honor csillaga folyamatosan abba az irányba mutat. Ha fenyegetés miatt el kell hagynotok az utat, Mira akkor is követni tudja majd a csillagot.

Cole Mirára pillantott, aki az eget kémlelte. Hogy védelmezzék az értékes titkot, miszerint Mira édesanyja meg tudja jelölni öt lánya tartózkodási helyét, csak Mira és Joe tudta, hogy néz ki Honor csillaga. Ha ez az információ valaha is kiszivárogná a Legfőbb Teremtőhöz, a lányok sorsa meg lenne pecsételve.

– Velem van a gond? – szólalt meg Mira. – Nem látom sehol.

Joe ugyanabba az irányba fordította a fejét, amerre Mira leste az eget.

– Jaj, ne! – morogta egy kis feszült hallgatás után. – Igazad van. A csillag eltűnt.

2.

FEJEZET

CSILLAGTALAN

– **E**LTÚNT A CSILLAG? – SIKOLTOTTA MIRA. – Ez mit jelenthet?

Cole szívből sajnálta a lányt. Az a csillag volt az egyetlen kapcsolata veszélyben lévő testvérével. Mira pánikkal telve fürkészte az égnek azt a részét, ahol a csillagnak kellett volna lennie.

– Sok mindent jelenthet – válaszolta Joe erőltetett nyugalommal. – Lehet, hogy édesanyád csak aggódott, hogy az ellenségeink is megláthatják a csillagot. Vagy lehet, hogy a nővéredet időközben megmentették.

– Mi van, ha azt jelenti, hogy Honor...? – suttogta Mira, szája elé kapva a kezét.

– Biztos vagyok benne, hogy nem erről van szó – vágta rá Joe. – Nem hagyhatjuk, hogy az aggodalom össze-roppantson minket! Meg kell találnom a szökevényünk nyomát, nektek meg Carthage-ba kell mennetek. Van egy hétkarú szökőkút az elloweeri oldalon. Ha nem érlek utol benneteket az úton, ott keressetek mindennap

délben, egyébként ne mutatkozzatok! Ha több mint három napig hiába vártok, akkor vagy meghaltam, vagy fogságba estem. – Joe Cole-ra, Jace-re és Tücsökre pillantott. – Vigyázzatok Mirára! – Ezzel sarkon fordult, és sietve nekiindult a domboldalnak.

Mira továbbra is az égboltot bámulta. A pillantását követve Cole is felnézett, és sok-sok csillagot látott, de tudta, hogy az, amelyiket Mira keresi, nincs köztük.

– Ne ácsorogjatok ott! – kiáltott vissza Joe az emelkedőről. – Nem tudhatjuk, hányan tartanak még erre felé.

– Igaza van – szólalt meg Tücsök.

– Mi legyen a cuccunkkal? – vetette fel Jace, fejével a totálkáros önjárgány felé bökve. – Legalább a pénzünket keressük meg!

– Jó ötlet – értett egyet Cole.

– Ti ketten szedjétek össze, ami kell! – javasolta Tücsök. – Én elviszem innen Mirát. Fent az útnál megvárunk titeket.

– Rendben, akkor nyomás! – intett Jace a kezével. – Cole, te is velük mehetsz, ha akarsz.

– Veled maradok – felelte Cole, majd Mirára pillantva hozzátette: – Egy perc, és megyünk.

Tücsök és Mira éppen az ellenkező irányba fordultak, mint amerre Joe indult. Tücsök a levegőbe emelkedett, Mira pedig az emelkedő feléig ugratott az Ug-rórkardjával.

– Buzogány, kövess! – kiáltott Mira, és a fegyver engedelmeskedett.

Cole odasietett az önjárgányhoz. Kificamodott válla és felhorzsolt lába sajgott. A sétáló téglá zablája elszakadt, már nem volt befogva a kocsi elé. Mozdulatlanul hevert az oldalán, négy lába közül kettő combból letört.

Cole és Jace odaértek a nyíláshoz, ami valaha az ajtó volt, és bemásztak. Bertram arccal lefelé, ernyedten feküdt.

– Meghalt? – kérdezte Jace.

Cole félt, hogy Jace-nek igaza lehet. Leguggolt, és megrázta idős kocsisuk vállát.

– Jól vagy, Bertram?

Az öreg megrázkódott, és felemelte a fejét.

– Nyaralni viszem az unokahúgomat és az unokaöcséseimet – mondta elmosolyodva. – Nincs semmi probléma.

Jace közben felnyújtózott, hogy elérje az önjárgány padlóját. Amikor kinyitotta a rejtekajtót, számos tárgy hullott a földre. A fiú leugrott, és beletúrt a holmikba. Kintről Cole hallotta a patak halk csobogását.

– Az előbb nem igazán voltál önmagad – jegyezte meg Bertramnak. – Még kiabáltál is.

Az öregember pislogott egyet.

– Nem vagyok már mai csirke. Nektek, fiataloknak meg kell bocsátanotok, ha öreg barátotok időnként elveszti a fejét. Nem éreztem jól magam, de nem hagyom, hogy ez elrontsa a nyaralásunkat.

Jace végzett.

– Mennünk kéne – közölte, és kihátrált az önjárgányból.

Cole feltartotta egy ujját, hogy Jace várjon még. Próbált olyan kérdést megfogalmazni, amire Bertram is képes válaszolni.

– A nyaralásunk viszont veszélybe került. Az önjárgány megvadult és összetört. Hogy jutunk el így Elloweerbe? Mi történt?

Bertram zavartan nevetgélt.

– Az önjárgány csak azt tette, amit tennie kellett.

– De hiszen csak Mirától fogad el utasításokat – ellenkezett Cole. – És sosem megy túl gyorsan. Mi történt?

– A kocsi úgy viselkedett, ahogy parancsolták neki – ismételte Bertram. – Ahogy én is.

– Ki adta ezt a parancsot? – kérdezte Cole. – Ki változtatta meg az önjárgány irányát?

– Ti csak menjetek tovább nélkülem, ifjoncok! – folytatta Bertram zavartalanul. – Az önjárgány siralmas állapotban van, talán jót tenne, ha pihennék itt egy kicsit. Ugyancsak kifárasztott ez az utazás, és minden nagybácsi kimerül egyszer.

– Gyerünk már! – sürgette Cole-t Jace. – Összeszedtem a pénzt meg némi kaját.

– Viszlát, Bertram! – búcsúzott Cole. – Köszönjük a nyaralást.

– Rendes unokaöcs vagy – intett felé Bertram.

Cole kimászott az önjárgányból.

– Csak nem bőgsz? – kérdezte Jace.

Cole megtörölte a szemét, és elfordult.

– Nem – motyogta.

– Bertram csak egy hasonmás – mondta Jace. – Valójában nem létezik, úgy teremtették.

– Így talán még rosszabb – sóhajtott fel Cole. – Ott üldögél szegény, és azt hiszi, hogy velünk kellene vakációznia.

– Nem is gondolkodik, csak azt szajkózza, amire Declan tanította – forgatta a szemét Jace. – Ne sajnáld! Elég, ha az önjárgányt sajnálsz. Menjünk, keressük meg Mirát!

– És a támadóink, akiket lekaptál a kötéllel? – kérdezte Cole. – Ne nézzük meg, életben vannak-e még?

– Az kizárt – jelentette ki Jace. – Meg akartak minket ölni. Én sem fogtam vissza magam.

– Páncélt viseltek.

– A páncél nem véd meg, ha rázuhansz egy sziklára, és én alaposan odacsördítettem nekik. Joe-t sem érdekelték.

– Joe-nak sietnie kellett – mutatott rá Cole.

Jace bosszúsan fújta ki a levegőt.

– Oké, te nézd meg azt! – mutatott a hozzájuk közelebb fekvő alakra. Kötele rugóként tekeredett fel, majd pattant előre, és a távolabb esett lovashoz ugratott. A kötél előtte tekeredett fel, hogy tompítsa a landolását.

Cole a másik lovashoz sietett. A fekvő alak sisakján és mellvértjén mély horpadásokat hagyott a szikla. Nem moccant. Cole letérdelt mellé, és a sisakhoz hajolt, hogy ellenőrizze: lélegzik-e még. Nem hallott semmit.

– Pusztulj! – csattant egy hang, és egy kéz kulcsolódott a vállára.

A fiú felpattant, és olyan rémülten fordult meg, hogy Jace hangos röhögésben tört ki.

– A másik is eltávozott köreinkből – mondta. – Csak az időt pazaroljuk. Siessünk!

Kötele ismét feltekeredett, és fölfelé lendült a lejtőn. Cole előre mutatott a kardjával, kimondta a parancsot, és fölfelé sүvített. Bár már sokszor ugratott a karddal, mindig mámorítónak érezte a műveletet, részben azért, mert kicsit mindig úgy gondolta, nincs teljesen kezében az irányítás. A landolás bizonyult a legnehezebbnek. Már megtanulta, hogy ha rögtön továbbugrat helyett, hogy teljesen megállna, sokkal gyengébb a becsapódás is. Több ugratásban jutott fel a lejtőn a hídhoz, végig az úton, amíg meg nem látta az integető Tücsköt és Mirát.

Kardjával egy, a barátaihoz közeli pontra mutatott, majd elkiáltotta a parancsot, és átszelte a levegőt. Hiába

lassult le a kard az utolsó pillanatban, Cole így is térdre esett a földúton.

A karddal haladva hagyta Jace-t, aki kötelét az út menti fákra hurkolva hintázott felénk, és éppen akkor érkezett meg, amikor Cole talpra kászálódott.

– Gyakorolnod kellene a landolást – jegyezte meg Jace.

– Neked meg fel kellene pörgetned a sebességet – vágott vissza Cole.

Jace az út széle felé intett.

– Ez meg mi a szösz? – kérdezte.

Cole megfordult. Mögötte egy formátlan, a derekáig érő barna csomó billegett előre-hátra, két bicebóca lába alig tartotta meg. Az esetlen lény megérezhette a figyelmet, mert felénk sántikált.

– Mira megpróbált teremteni valamit, ami elvinne minket Carthage-ba – magyarázta Tücsök.

– Ezt? – tört ki nevetésben Jace. – Hiszen ez egy sétáló sárkupa!

Cole próbált nem vele nevetni. Jace megállapítása meglehetősen pontos volt.

– Sietnem kellett – mondta Mira idegesen. – Hasonmásokat nagyon nehéz teremteni. Még a legjobb teremtőknek is hosszú időbe telik, hogy életet hozzanak létre.

– Akkor miért fogtál bele? – kérdezte Jace.

– Eszembe jutott, mire voltam képes, amikor szembe szálltunk a Fenevaddal – vont vállat Mira. – Emlékezték, mekkora volt? Milyen jól utánzott engem és apámat? Ez a hatalom most már az enyém, csak meg kell tanulnom használni. Tudom, hogy nagyobb teremtményeket is képes vagyok létrehozni. Azt hittem, ha megcsapolom a kétségbeesésemet, akkor valami hasznosat teremthetek.

A méreten aluli hasonmás Jace-hez totyogott, majd a lábába ütközött és továbbdöcögött. Lágyan ringatózni kezdett, és bugyborékoló vinnyogás tört fel belőle.

– Beszélni próbál? – kérdezte Jace. – Egy kicsit mintha hasonlítana Tücsökre, csak nem róla mintáztad?

– Hagyd abba! – boksolt Mira Jace vállába, de elvesztette az egyensúlyát. Jace elkapta.

– Mi a baj? – kérdezte.

– Elfáradtam az erőfeszítésben – zihált Mira. – Mindjárt jobban leszek.

– Hosszú út áll még előttünk, elfelejtetted? – emlékeztette Cole.

– Csak próbáltam megkönnyíteni a dolgunkat – hajtotta le a fejét a lány.

Figyelték, ahogy a formátlan kis hasonmás igyekszik álló helyzetbe tornázni magát.

Mira halkan nevetett.

– Nagyobbat szerettem volna.

Megjegyzése hallatán a többiek is úgy érezték, nevethetnek. Meg is tették.

– Te utasítod, hogy mozogjon? – tűnődött Cole.

– Úgy alkottam, hogy kövessen minket, ha éppen nem rajta lovagolunk... ezt a részét talán érti is – magyarázta Mira. – Négy lábúnak kellett volna lennie, és engedelmesskednie a parancsaimnak, de úgy látszik, se lát, se hall.

– Nem tudsz rajta alakítani? Javítani? – kérdezte Cole.

– Teljesen kimerültem – rázta a fejét Mira.

– És nem tudnád megsemmisíteni? – unszolta Jace. – Mi van, ha idegenek találhatnak rá?

– Talán meg tudnám, de túlzottan kimerítene, így is nehéz lesz tartanom veletek az iramot. Buta voltam, amiért rögtön egy hasonmás akartam készíteni.

A Fenevad is megtette, azt hittem, én is képes leszek rá, pedig a hasonmásokat lépésről lépésre kell kialakítani, egyszerre csak keveset.

A hasonmás felállt, és Cole felé cammogott. Cole megborzongott, és elhátrált tőle.

– Miből készült? – kérdezte Jace.

– Olyan, mintha sárból lenne, de érintésre parafa – válaszolt Mira. – Keményebb anyag, mint amilyennek érződik, de ahogy már mondtam, nem ez volt a célom.

Jace megtaszította a hasonmást. Előrehajolt, tenyerét végigfuttatta a felületén, és finoman lökdösni kezdte.

– Ti csak menjetek előre! – mondta. – Majd utolérlek titeket, ha megszabadultam ettől az ízétől.

– Mit teszel vele? – kérdezte Cole.

– Elrejttem az erdőben, jó messze az úttól – jelentette ki Jace. – Nem könnyű eset a nyavalyás, de a kötéllel megoldom.

– Nem gonoszság ez egy kicsit?

Jace dühösen felsóhajtott.

– Ez csak egy kupac sétáló parafa, Cole. Mira szemétből készítette, nincsenek érzései, de ettől még követhet minket, és szépen elvezethet hozzánk bárkit, aki ránk vadászik.

– Vettem – mondta Cole. – Ez logikusnak hangzik.

– Menjetek! – mondta ismét Jace. – Lehet, hogy a nyomunkban vannak. Ne kótyavetyéljük el az előnyünket!

– Elég jól vagy az utazáshoz? – kérdezte Cole Mirától, aki megtörölte a homlokát.

– Kénytelen vagyok továbbmenni, nincs más lehetőségem – nézett fel az égre. – Bárcsak ragyogna még a csillag!

– Minden rendben lesz – vigasztalta Cole. Ő maga nem volt ebben biztos, de szeretett volna segíteni a lánynak.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Menj előre, Mira, mi mögötted jövünk, és vigyázunk rád! – javasolta Tücsök.

Mira kivonta az Ugrókardját, és az út felé mutatott vele.

– Oda! – adta ki a parancsot.

A Teremtő Buzogánya követte a lányt.

Cole hallotta, ahogy Mira a földet éréskor megismétli a parancsot, és ismét előreugrik. Tücsök szárnyaival sebesen csapdosva követte. Cole is kinyújtotta a kardját, és ugrott.